
Springen *met* zonder voeten

Column

Auteur: *Els Moonen*

Mijn dagelijkse wereld is er een waar *Sweetitje* de naam van een sprookjesprinses is, waar een *vorkel* soms een lepel soms een vork is, waar aan de buitenkant van beide voeten een *pinkerteen* zit, en waar je kan springen *met zonder* voeten. Spontaan doen mijn kinderen aan taalbeschouwing, al is het dan incidenteel. Ze hebben daarvoor enkel zichzelf, mekaar en de taal nodig waarmee ze *hun* wereld verkennen en op de *mijne* een frisse blik werpen.

Hun taalbeschouwelijke inzichten komen spontaan en vaak erg plots. Zo ontdekte Daan (bijna drie) plots dat “dàt een grote stoel is en dat dààr een *stoelke*”, wijzend op een krukje. Of dat “de ezel i-a zegt, en niet *i-o*, hé mama?” Of het nu op morfologisch vlak of fonologisch vlak is, taalbeschouwelijk is het alleszins. Zo zat hij onlangs verwoed te discussiëren met zijn zus Ella (net vier) “of de zon misschien doucht als het regent”. Zoals wel vaker gebeurt, mondde het gesprek uit in een eindeloos spelletje welles - *niet thuis*. En toen zijn oma hem een deugniet noemde, repliceerde hij zo snel als de wind: “Ik ben een deugwél!” Ella is meester in het brouwen van spitsvondige samenstellingen. Zij blijft het over *slafruit* hebben als we de glazen kom vullen met ananasblokjes en mandarijnbilletjes, en een snottebel hangt steevast aan haar *gatneus*.

Sinds de komst van hun babybroer is hun taalbeschouwelijke spel nog frappanter aanwezig, bij voorkeur 's ochtends aan de ontbijttafel. Ella besepte vorige week plots: “Ons baby'tje heet Stan, maar als we hem lief vinden noemen wij hem *Stanneke*, hé?” Tussen de boterhamhappen door hoorde ik haar ook zonder twijfel zeggen: “Als je een baby'tje krijgt, kan je babytaal spreken. En als je koekjes eet, kan je *koekjestaal* spreken.” Hoe dat klinken moet, ben ik vergeten te vragen.

En soms, heel soms, weten kinderen gewoon meer dan wij. Zo deelde Daan me laatst zomaar uit het niets mee: “Mama, ik vind jou *aangenaam*.” Waarop ik: “Maar Daan, toch, waar komt dat moeilijke woord vandaan?” Hij, verbouwereerd: “Maar mama toch, uit mijn mond.” Of zoals Ella hartverwarmend vaststelde: “Mama, wanneer ben jij jarig?” Ik: “Op 18 mei.” Zij: “Zo tof, mama, op 18 *jou*.” Dat ik dàt nooit besepte heb! Daarna begon Daan enthousiast te zingen: “Lang zal ze leven ... in de *gorilla*, in de *gorilla*!” Ik kreeg er om verschillende redenen tranen van in de ogen. Dat kinderen taal verwerven en ontwikkelen door veel te zoeken, te raden en uit te proberen wist ik al, maar dat het vooral om creëren gaat, om taalbeschouwelijke schilderijtjes en melodietjes, dat is een cadeau dat je bij het moederschap krijgt, zomaar, *met zonder* veel moeite.